

คำนำ

นิยายแฟนตาซีเรื่องนี้ เขียนจากจินตนาการของผมเอง เป็นเรื่องราวของเด็กสาว ศรีหวมก ที่แม่พาหนีภัยมาจากเมืองลึกลับแห่งหนึ่ง ตั้งแต่อายุสองสามเดือน ยายเจ็บได้รับเลี้ยงดูจนโตหลังจากแม่ได้เสียชีวิตไป เด็กสาวมีอำนาจพิเศษติดตัวมาเหมือนแม่ของเธอ สามารถรักษาคนให้หายป่วยได้ และในขณะเดียวกัน สามารถทำให้คนป่วยได้เช่นเดียวกัน ไร่เรียนศึกษาเป็นผู้ช่วยพยาบาลตามความตั้งใจที่ต้องการช่วยเหลือคนป่วย

โชคชะตานำให้หวมกได้พบกับคนป่วยเชื้อสายอินเดียน ผู้มอบตะเกียงใบเล็กให้ ภายในตะเกียงมีเทพธิดาน้อย อินดี้ เด็กสาวซุกซน กลายเป็นเพื่อนและผู้ช่วยที่ติดตามเธอไปทุกแห่ง มีอำนาจอิทธิฤทธิ์สามารถเนรมิตสิ่งทีหวมกสั่ง ให้ได้ตามที่ต้องการ ทั้งคู่ร่วมมือกันช่วยเหลือและลงโทษคนตามสมควรได้รับ ด้วยความสนุกสนานและซุกซนของอินดี้

หวมกและอินดี้ได้เดินทางกลับไปเมืองลึกลับ ถิ่นกำเนิดของหวมก พบกับญาติพี่น้องที่อาศัยอยู่ที่นั่น และได้ช่วยเหลือกอบกู้เมืองจากกลุ่มคนชั่วร้าย

นิยายเป็นแนวแฟนตาซี สนุกและตลกขบขัน เชิญอ่านได้ที่เว็บ Dek-D และศูนย์หนังสือจุฬา

ดิน ตะโกลา

มิถุนายน 2569

สารบัญ

- บทที่ 1 พลัดถิ่นหลงทาง
- บทที่ 2 อีหมวก
- บทที่ 3 วัยรุ่นวัยเรียน
- บทที่ 4 เลือกอนาคต
- บทที่ 5 ชีวิตผู้ช่วยพยาบาล
- บทที่ 6 พบเพื่อนใหม่
- บทที่ 7 บ้านใหม่ งานเดิม
- บทที่ 8 ช่วยแล้วได้บุญหรือรับบาป
- บทที่ 9 เพื่อนเก่า
- บทที่ 10 จับโจรปล้นทอง
- บทที่ 11 ไขความสงสัย
- บทที่ 12 ศาลเจ้าอินดี้-อินดี้
- บทที่ 13 ช่วยคนยากจน นรกสำหรับคนชั่ว
- บทที่ 14 วันเกิดและความสงสัย
- บทที่ 15 เดินทางเยี่ยมถิ่นกำเนิด
- บทที่ 16 การผจญภัยที่ไม่ค่อยอันตราย
- บทที่ 17 เขตอันตราย
- บทที่ 18 โยธียานคร
- บทที่ 19 เมืองหลังที่ซับซ้อน
- บทที่ 20 มวลชนและเหล่าทหารกล้า
- บทที่ 21 แพนยึดเมืองคืน
- บทที่ 22 สยบทรชน
- บทที่ 23 สงครามเริ่มก่อตัว
- บทที่ 24 สงครามที่ไม่มีใครตายของหมวกและอินดี้
- บทที่ 25 อนาคตของศรีหมวก

บทที่ 1 พลัดถิ่นหลงทาง

หมู่บ้านเล็กๆแห่งหนึ่งในแถบชายแดนภาคเหนือ มีบ้านเรือนประมาณ 40-50 หลังคาเรือน ชาวบ้านทำมาหากินด้วยการทำนาทำไร่ รวมทั้งการออกไปหาของในป่า เช่น ผัก ผลไม้ น้ำผึ้ง สัตว์ป่า มาขายเลี้ยงชีพ นำออกไปขายในตัวตำบลที่อยู่ห่างออกไปหลายกิโลเมตร เดินทางเข้าออกค่อนข้างลำบาก ถนนยังเป็นดินลูกรัง บ้านไหนมีรถจักรยานยนต์หรือซาเล้งก็สะดวก บ้านไหนไม่มีก็ต้องอาศัยรถกระบะรับจ้างเกาๆของผู้ใหญ่บ้านไปเข้ากลับบ้าย ในตำบลมีโรงเรียนระดับประถมและมัธยม มีบริการรถโรงเรียนเข้ามารับส่งเด็กจากหมู่บ้านเป็นประจำช่วงเปิดเรียน

ยายเจิบ โฉมฉาย อายุประมาณ 50 ปี อาศัยอยู่ในบ้านสองชั้นหลังคามุงจาก มีที่ดินประมาณ 2 ไร่ไว้ปลูกผักสวนครัวไว้กินและขาย เลี้ยงไก่ 3-4 ตัวไว้เก็บไข่กิน ผัวของแกเสียชีวิตไปเมื่อ 2 ปีที่แล้ว ตอนออกไปหาของป่า เมื่อผัวไม่กลับมาบ้านตามเวลา ยายเจิบออกตามหา พบศพห่างจากบ้านไปหลายกิโลเมตร ถูกงูมีพิษกัดตายอยู่ในป่า ตั้งแต่นั้นมา ยายเจิบต้องทำงานเลี้ยงชีพคนเดียว บางครั้งต้องออกไปหาของป่าไปขายที่ตลาดนัดในตำบล

ยายเจิบเกิดในจังหวัดที่ห่างไกล ย้ายตามผัวซึ่งเป็นคนท้องถิ่นมาอยู่ที่หมู่บ้าน ผัวได้ที่ดินและบ้านเป็นมรดกตกทอดมาตั้งแต่สมัยปู่ย่าตายาย ญาติพี่น้องของสามีต่างพากันย้ายออกไปทำมาหากินที่จังหวัดอื่น ทั้งคู่ไม่มีบุตรด้วยกัน ยายเจิบต้องปากกัดตีนถีบหาเลี้ยงตัวเอง

แกตื่นแต่เช้าตรู่ มองดูผักหญ้าที่ปลูกไว้ ฝนไม่ตกมานานร่วมเดือน ดินเริ่มแห้ง แม่แกจะรดน้ำเข้า เย็น แต่ก็ไม่ได้ผลผลิตที่ดี เงินที่มีติดตัวเริ่มเหลือน้อย คิดในใจว่าวันนี้ต้องออกไปหาของในป่ามาขาย พวกผักหวาน หน่อไม้ เห็ด และผักป่าต่างๆขายได้ราคาสูงกว่าผักพื้นบ้าน ถ้าโชคดีขุดเจอตัวตุ่นหรือยิง กระรอกได้ด้วยหนึ่งสัปดาห์อาจจะขายได้เงินเพิ่ม ลึกเข้าไปในป่ามีลำธารเล็กๆ น้ำใสไหลตลอดปี มีปลาน้ำจืดพอที่จะวางไข่ไม่ไผ่ดักจับได้ ยิ่งเพิ่มรายได้ขึ้นไปอีก

อาบนํ้าแต่งตัวให้รัดกุม หามือเข้าข้าวไข่เจียวทานให้อิ่มท้อง ห่อข้าวและขวดน้ำเฟือมือเที่ยง จัดเครื่องมือที่จำเป็นต้องใช้ใส่ตะกร้าใบใหญ่สพายหลัง สวมรองเท้าก็พาคุ่เก่าตามที่สามีนะแนว่าเหมาะสำหรับเดินป่ามากกว่ารองเท้าแตะ แล้วออกเดินไปตามเส้นทางที่ใช้ประจำ บางครั้งอาจเจอคนจากในหมู่บ้านเดียวกันหรือคนต่างหมู่บ้านบ้าง แต่เมื่อลึกเข้าไปในป่าต่างแยกย้ายไปคนละทิศทาง หาของป่าตามที่ตัวเองถนัด ป่าที่ชาวบ้านไปหาของกันเป็นป่าโปร่งไม่หนาทึบ โอกาสหลงทางแทบไม่มีสำหรับคนที่คุ้นเคยเส้นทาง

วันนี้ยายเจ็บเดินไปตามเส้นทางที่สามีนเคยใช้ พกยาฉีดยาลงแมลงกระป๋องเล็กติดตัวไปด้วย คนในหมู่บ้านเชื่อกันว่าเมื่อฉีดยาลงในบริเวณที่คิดว่ามีงู มันจะเลื้อยหนีเพราะรังเกียจกลิ่น เป็นการกันไว้ดีกว่าแก้ แกเดินลึกเข้าไป 2-3 กิโลเมตร ระหว่างทางก็เก็บผักที่เจอ หยุดขุดตัดเอาหน่อไม้ขนาดกำลังดี เมื่อเจอรูตามโคนไม้ที่คิดว่าเป็นรูตัวตุ่น ก็ลงมือขุดแต่โชคไม่เข้าข้าง เป็นรูเก่าไม่เจอตัว

ใกล้เที่ยงเริ่มหิว แวะนั่งลงไต่ร่มไม้ใหญ่ ลงมือทานข้าวห่อที่เอาติดตัวมา นั่งพักอีกสักครู่ ตรวจดูสิ่งที่หาเก็บได้ในตะกร้า มีแต่ผัก เห็ดและหน่อไม้ ยังไม่สัตว์เนื้อพวกตัวตุ่น กระรอกหรือนก ลูกขึ้นเดินต่อคิดว่าถ้าไม่ได้อะไรเพิ่มเติม ตอนช่วงบ่ายแก่ๆจะกลับบ้านก่อนมืดค่ำ

ผ่านพุ่มไม้กอใหญ่ มองเห็นภาพคล้ายคนนั่งอยู่ไต่ร่มต้นเงาะป่า แกชะงักเริ่มกลัวคิดว่าเป็นผีป่าตามความเชื่อชาวบ้าน แต่ความอยากรู้อยากเห็นมีมากกว่าความกลัว เดินเข้าไปใกล้ ผู้หญิงคนนั้นดูซูบซีด อ่อนโรยหมดแรง คล้ายกับคนป่วย เสื้อผ้าที่สวมเก่าและขาดวิน มีตะกร้าหวายอยู่ข้างตัว ในตะกร้ามีเด็กทารกอายุประมาณ 2-3 เดือนกำลังหลับสนิท และมีหมวกเก่าสีเทาน้ำเงินวางอยู่ใกล้ตัว รอบตัวมีเปลือกเงาะป่าเกลื่อนกลาดบนพื้น ผู้หญิงอ้าปากพูด แกแทบไม่ยินเสียง

“ป่า ขอน้ำดื่มหน่อย”

ไต่ยีนเสียงพูด ยายเจ็บค่อยคลายใจว่าคงไม่ใช่ผีป่าแน่นอน เข้าไปใกล้ยื่นขวดน้ำที่ติดตัวให้
ผู้หญิงรับและดื่มอย่างกระหาย รินน้ำใส่มือเอาไปแตะริมฝีปากของทารก ยืนคั่นขวดน้ำให้

“ขอบใจปามาก หาน้ำดื่มไม่ได้มาร่วมสองวันแล้ว”

น้ำเสียงแหบและเบาเหมือนคนอ่อนแรง ยายเจ็บนั่งลงใกล้ๆ เอ่ยปากถาม

“มาจากไหน แม่คุณ หลงทางหรืออย่างไร”

“ฉันมาจากหมู่บ้านทางทิศเหนือ อยู่ห่างไกลจากที่นี่ เดินเท้าประมาณ 4-5 วัน”

ยายเจ็บไม่ติดใจถามว่าที่ไหน เพราะแกก็ไม่รู้จักทิศทางมากนัก แต่เดาเอาจากสำเนียงคำตอบ
คาดว่าคงอยู่ใกล้ชายแดนประเทศเพื่อนบ้าน

“แล้วทำไมถึงมาอยู่แถวนี้ หลงทางมาหรือเปล่า”

“ฉันหนีเอาชีวิตรอดมา มีการฆ่าฟันในเมืองระหว่างกลุ่มคนที่แย่งอำนาจกัน ฉันกลัวว่าจะถูกฆ่าจึง
พาลูกหนีออกมา”

ยายเจ็บไม่ใช่คนอยากรู้อยากเห็น ไม่คิดจะถามต่อว่าทำไมจึงฆ่าฟันกัน แกมองดูผู้หญิงอย่าง
สงสารอยู่ในใจ

“แกดูเหมือนไม่สบาย ป่วยไข้เป็นโรคอะไร”

ผู้หญิงคนนั้นก้มหน้าเหมือนจะซ่อนเร้นบางอย่าง แต่ก็ตอบด้วยเสียงเศร้าๆ

“ฉันมีโรคภัยแรงหลายอย่างสะสมอยู่ในตัว เป็นสาเหตุหนึ่งที่พวกนั้นต้องการฆ่าฉันด้วย พวกเขา
กล่าวหาว่าฉันเอาโรคภัยไปปล่อยในเมือง แต่ป่าไม่ต้องกลัว โรคพวกนี้ไม่ออกจากร่างกายของฉันไปสู่
คนอื่น”

“แล้วลูกของแกไม่ติดโรคภัยพวกนี้จากแกบ้างหรือไง” ยายเจ็บสงสัย

“ไม่มีหรอกป้า เธอแข็งแรงดี”

“เธอ อ้อ เป็นเด็กผู้หญิงเธอ คุณกันนาน แกชื่ออะไร”

“ฉันชื่อ ศรีมุก ส่วนลูกสาวยังไม่ได้ตั้งชื่อให้”

“แล้วพ่อของเด็กทำไมไม่มาด้วย”

“เขาถูกฆ่าตายในเมือง ขณะที่พยายามป้องกันและช่วยให้ฉันกับลูกหนีออกมา”

ยายเจ็บมองหน้าศรีมุกอย่างเห็นใจ

“เสียใจด้วย ฉันชื่อ เจ็บ อยู่ในหมู่บ้านไม่ไกลจากนี้ เดินไปประมาณครึ่งวัน วันนี้ออกมาหาของ
ป่า ได้ไม่มากนัก มีแต่ผัก เห็ด หน่อไม้ ไม่มีพวกเนื้อเลย”

ศรีมุกมองตยายเจ็บสักระยะแล้วเอ่ยปาก

“ฉันและลูกจะไปพักอยู่ที่บ้านป้าด้วยได้ไหม ป้าคงไม่รังเกียจ”

“มันไม่รังเกียจหรอก ตายไป 2 ปีกว่าแล้ว ตอนนี้ฉันอยู่คนเดียว ไม่มีลูก แกไปอยู่กับฉันก็ได้
แล้วค่อยหาที่ขยับขยายกัน แกคงไม่เป็นภัยอะไรกับฉันนะ”

แกลุกขึ้นเอื้อมเก็บเงาะปาลงใส่ตะกร้าของแกหลายพวง ก้มลงประคองศรีมุกให้ลุกขึ้น

“ไปกันเถอะ เริ่มมืดแล้ว ยุงป่าเยอะมาก เตี้ยมันจะกัดอีหนูน้อย”

ศรีมุกก้มลงหยิบตะกร้าเด็กน้อยและหมวกมาสวม ค่อยๆเดินตามยายเจ็บไป ยายเจ็บยังแข็งแรงเดินไว แต่ต้องชะลอลงและคอยช่วยประคองศรีมุก บางครั้งต้องช่วยหิ้วตะกร้าเด็กน้อย กลับถึงบ้านก่อนตะวันตกดินเล็กน้อย ตัวแกเองออกไปอาบน้ำในโถงที่เก็บน้ำฝนหรือน้ำจากบ่อน้ำบาดาล แล้วให้ศรีมุกไปอาบต่อ จัดหาเสื้อผ้าที่มีให้ศรีมุกใส่ แกต้มน้ำอุ่นไว้ให้เด็กน้อยอาบ ประพอาหารทอดไขสำหรับมือเย็น และจัดการที่หลับที่นอนให้กับศรีมุกและลูกน้อย

ในหมู่บ้านมีไฟฟ้าใช้กันแล้ว ส่วนเชื้อเพลิงสำหรับหุงหาอาหารยังคงใช้ไม้จากป่า น้ำประปายังเข้าไม่ถึง ต้องรองรับน้ำฝนจากหลังคาหรือตักน้ำจากบ่อน้ำบาดาลมาใช้ ชาวบ้านผู้มีฐานะก็มีโทรทัศน์และมีมือถือไว้ดูไว้ใช้ ส่วนยายเจ็บไม่มีทั้งจักรยานยนต์ โทรทัศน์หรือมือถือ มีวิทยุเก่าๆไว้ฟังลิเก ละครหรือข่าวเป็นครั้งคราว

หลังจากมาพักพิงอยู่เพียงสองวัน ตอนเช้าวันที่สามอาการป่วยของศรีมุกเริ่มกำเริบ ตัวร้อนมากเหมือนถูกไฟเผา เพ้อพูดบางอย่างที่ยายเจ็บไม่เข้าใจ แกพยายามเอาผ้าชุบน้ำเย็นประคบตามตัว จนความร้อนเริ่มลดลง สังเกตเห็นมีปานวงกลมสองชั้นสีเทาตาอยู่ที่ฝ่ามือขวา ไม่สนใจถาม แล้วบอกว่า

“ฉันจะไปตามหมอบ้านมาดูอาการไข ในหมู่บ้านไม่มีหมอชุมชนหรือพยาบาล ถ้าหนักหนาคงพาแกไปที่สถานอนามัยชุมชนในตำบล”

ศรีมุกจับแขนแกไว้

“ไม่ต้องไปหรอก ป้า เวลาของฉันมาถึงแล้ว ชีวิตของฉันถูกกำหนดไว้แค่นี้ ผัวฉันมารอรับแล้ว”

“ใครเป็นคนกำหนดชีวิตของแก แกเห็นผัวแกได้อย่างไร เป็นไขเพื่อไปหรือเปล่า”

ศรีมุกส่ายหน้า บอกยายเจ็บให้ขยับเข้ามาใกล้

“ในอดีตที่ผ่านมา ฉันช่วยชีวิตคนไว้มาก และในขณะเดียวกันฉันได้ทำลายชีวิตคนไปด้วย ฉันจะเล่าความจริงให้ฟัง ป้าต้องเก็บเป็นความลับจนมันตายไปกับป้า สัญญานะป้า”

ยายเจ็บพยักหน้ารับอย่างงุนงง ศรีมุกเริ่มเล่าถึงสาเหตุที่ทำให้เธอต้องหนีออกจากบ้านเกิดเมืองนอนของเธอ

“ฉันขอร้องให้ป้าช่วยรับเลี้ยงดูลูกสาวของฉันจนเขาโตครบ 18 ปี หลังจากนั้นเขาต้องการแยกจากไปก็ปล่อยให้เขาไป วิธีชีวิตของเขาในอนาคตอาจจะคล้ายกับชีวิตของฉัน”

“สิ่งสำคัญคือหมวกและตะกร้าใบนั้น ป้าต้องเก็บรักษาไว้ให้ดี อย่าให้สูญหาย มันไม่เก่าเปื่อยตามอายุ มอบให้ลูกสาวเมื่ออายุครบ 18 ปี ตอนนั้นเขาจะเข้าใจว่ามันมีประโยชน์อย่างไร”

“ขอให้ฉันอุ้มลูกอีกสักครั้ง ช่วยส่งเธอมาให้ฉันด้วย”

ศรีมุกกอดลูกไว้ในอ้อมอก กระซิบบอกเบาๆ

“วิญญาณของแม่จะคอยดูแลลูกจนกว่าเจ้าโตเต็มวัย”

ส่งลูกน้อยกลับให้ยายเจ็บ แล้วลื่นลนไปอย่างสงบ

+++++

บทที่ 2 อีหมวก

ยายเจิบรายงานกับผู้ใหญ่บ้านว่ามีคนเสียชีวิต แต่เนื่องจากคนตายเป็นคนต่างถิ่น ไม่รู้ว่ามาจากไหน ไม่มีญาติที่ติดต่อได้ จึงมอบให้ทางวัดจัดการแบบศพอนาถา ทำพิธีแล้วเผาศพในวันเดียวกัน ส่วนลูกสาวทารกของผู้ตาย ยายเจิบขอรับเลี้ยงเป็นบุตร ผู้ใหญ่บ้านได้ช่วยเหลือ จัดการเรื่องเอกสารส่งให้ทางราชการให้ถูกต้องตามกฎหมาย

“เด็กชื่ออะไรหรือ ยายเจิบ” ผู้ใหญ่บ้านถาม

“ยังไม่มีชื่อ แต่ฉันจะตั้งชื่อตามแม่ของเธอ ‘ศรีหมวก’ แม่เขามีหมวกและตะกร้าติดตัวมาเป็นมรดก จะใช้ชื่อ ศรีตะกร้า มันฟังไม่เข้าท่า ใช้นามสกุล โฉมฉาย ของฉัน”

“ชื่อแปลกดี ตามใจแก ยายเจิบ รู้วันเดือนปีเกิดไหม”

“ไม่รู้ เด็กอายุแค่ประมาณ 2-3 เดือน เอาตามวันเดือนปีที่แม่ตายแล้วกัน”

ยายเจิบเลี้ยงดู ‘หมวก’ เหมือนลูกของตัวเอง แต่ตัวเองไม่เคยมีลูกมาก่อน ต้องถามเพื่อนบ้านขอคำแนะนำ เจียดเงินที่มีไม่มากนัก ช้อนมผงเลี้ยงทารกมาจากร้านในตำบล สลับกับกล้วยน้ำหว้าบดหรือผักทองบดและไข่ตุ๋น จนโตขึ้นกินอาหารปกติได้ จึงทำข้าวต้มหมูสับและโจ๊กไก่ให้กิน

แกซื้อผ้าอ้อมเด็กมาใช้แทนผ้าอ้อมสำเร็จรูป หมั่นซักทำความสะอาด เมื่ออาบน้ำล้างตัวให้หมวก แกสังเกตเห็นในฝ่ามือด้านขวา มีปานเป็นวงกลมสองชั้นสีเทาดำอยู่กลางใจมือเหมือนแม่ของเธอ แกไม่ติดใจ แกเป็นคนไม่เชื่อเรื่องโชคลางมากนัก บริเวณบ้านไม่มีศาลพระภูมิเจ้าที่เหมือนบ้านทั่วไป

ตอนหมวกยังเล็ก เวลาออกไปในป่าหาของมาขาย แกเอาผ้าอ้อมมาคาดผูกเป็นเปลให้นอนอยู่ด้านหน้าอก เมื่อโตขึ้นเริ่มเดินได้ เอาผ้าผูกคาดเป็นเป้ให้หมวกนั่งหลังอยู่บนหลัง เมื่อหมวกเริ่มเดินได้ แข็งแรงก็ปล่อยให้เดินตาม สอนให้รู้และแยกแยะผักเห็ดที่เป็นพิษ แกไม่ได้มองหาของป่าบอยนักตั้งแต่เลี้ยงดูหมวก ลงมือปลูกผักสวนครัวเพิ่มในบริเวณพื้นที่บ้าน เพิ่มจำนวนไก่เลี้ยง ทั้งไก่ไข่ไก่เนื้อไว้ขาย จ้างคนมาขุดสระเล็กๆ เลี้ยงปลาตกปลาช่อนปลานิลไว้กินไว้ขาย เวลาออกไปขายของที่ตลาดหมู่บ้านและตำบล จะหิ้วเอาหนูน้อยไปด้วย รายได้ที่ได้มาวันละร้อยสองร้อยบาท ก็เพียงพอสำหรับสองชีวิต

คนที่มาจับจ่ายใช้สอยซื้ออาหารที่ตลาด มักจะแวะมาซื้อกับยายเจิบ เพราะความน่ารักของหมวก รู้จักพูดเรียกคนที่ผ่านไปเข้ามาอุดหนุน

“คุณน้า คุณอา คุณป้า คุณลุง ช่วยซื้อของหนูด้วย ผักสดไข่สดจากสวนยายเจิบ ราคาถูกจ้า”

ช่วยเอาของใส่ถุง รับเงิน ยื่นเงินทอน (รับมาจากยายเจิบ) ให้กับลูกค้า บางคนสังเกตเห็นปาน
ในมือขวา ก็ซักถามยายเจิบ ได้รับคำตอบเพียงว่ามันติดตัวมาตั้งแต่เกิด

ยายเจิบให้หนูน้อยเรียกแก้วว่า ยาย แกบอกชาวบ้านว่าเป็นลูกของลูกสาวที่เสียชีวิตไปแล้ว คนใน
หมู่บ้านเดียวกันก็เชื่อตามที่แกบอก ยกเว้นผู้ใหญ่บ้าน ในหมู่บ้านมีเด็กอายุใกล้เคียงกันหลายคน พวกเขา
วิ่งเล่นตามประสาเด็ก ผู้เฒ่าผู้แก่ของหมู่บ้านเรียกหนูน้อยว่า 'อีหมวก' แสดงถึงความรักความเอ็นดูเพื่อน
เลยเรียกอีหมวกตามไปด้วย

ด้วยความซุกซนตามประสาเด็ก วิ่งเล่นบางครั้งก็ล้มลุกคลุกคลาน มีแผลถลอกเลือดซึมตามแขน
ขา กลับมาถึงบ้านยายเจิบอาบน้ำล้างตัวทำความสะอาด เอายาสมานแผลป้ายทาให้ แต่วันรุ่งขึ้นแผล
เหล่านั้นหายไปเหมือนไม่เคยมีมาก่อน ยายเจิบสังเกตเห็นหลายครั้ง ตอนแรกก็แปลกใจ แต่เมื่อระลึก
ถึงคำบอกเล่าของศรีหมก แม่ของหมวก ว่าร่างกายของเธอนั้นรักษาตัวเองก็ได้เข้าใจ

+++++

เมื่อหมวกโตขึ้นถึงวัยเรียน ยายเจิบให้เข้าเรียนอนุบาลเล็กๆของราชการในหมู่บ้าน มีครูที่
เลี้ยงสองคนช่วยกันสอนการอ่าน การเขียน การคิดเลขขั้นต้น เด็กน้อยฉลาด เรียนรู้ไว กลับบ้านหลังเลิก
เรียนจะเล่าเรื่องราวที่ได้เรียนรู้มาให้ยายฟังเสียงแจ้ว

"วันนี้หนูเรียนเรื่องสัตว์ต่างๆ ยายรู้ไหม ควาย มีชื่อเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า กระบือ"

"อ้อ ยายไม่รู้มาก่อน มีชื่ออะไรอีกที่เรียนมา" ยายเจิบถามยิ้มๆ

"มีอีกยาย หนู เรียกว่า สุกร หมา เรียกว่า สุนัข" เด็กน้อยตอบอย่างฉาดฉาน

"แล้ว ไก่ของเรามีชื่ออื่นไหม" ยายถามต่อ

"ครูอ้อยบอกว่า ไก่มีชื่อเดียวคือไก่ แต่หนูบอกครูว่า ไก่ที่บ้านมีชื่อ ไอ้โต้ง อีขาว อีแดง อีดำ"

"เออ จริงด้วย หมาของเรามีชื่อว่า อีดำ" ยายหัวเราะ

"ครูอ้อย เห็นปานที่มือของหนู แกบอกว่า หนูน่าจะชื่อ ปานศรี ฟังเพราะดีกว่า ศรีหมวก"

"ชื่อศรีหมวกนะดีแล้ว ยายว่ามันเพราะกว่า เพราะยายเป็นคนตั้งชื่อให้ไง"

เมื่ออาบน้ำล้างตัวเสร็จ ยายเจิบเรียกหลานสาวมาทานข้าว กับข้าวหลักประจำวันคือ ไข่เจียว ไข่
ดาว ผักผัก น้ำพริกจิ้มผักสด ปลาทอด มีเนื้อหมูที่หาซื้อจากตลาดสดอาทิตย์เป็นครั้งคราว

แกซื้อตุ๋นเงินผ่อนขนาดเล็กมาไว้เก็บนมสด เนื้อหมูและเนื้อปลา และแกได้ซื้อทีวีจอเล็กเงิน
ผ่อน เพื่อให้หลานได้เรียนรู้และดูการ์ตูนยามว่างด้วย

เวลาสองทุ่มพาหลานสาวเข้านอนด้วยกัน หมวกใช้แขนเล็กๆกอดร่างยายไว้ ยายร้องเพลงกล่อม
เบาๆจนหลับไปด้วยกันทั้งคู่ บางคืนก่อนหลับเด็กน้อยถามยายด้วยความสงสัย

"ยายจำ ทำไมหนูไม่มีพ่อแม่ เพื่อนคนอื่นมีพ่อแม่ไปส่งที่โรงเรียน"

ยายเจิบกอดเด็กน้อยแน่นขึ้นด้วยความสงสาร กระซิบบอกว่าให้โตขึ้นอีกหน่อยจะบอกให้ฟัง

+++++

เมื่ออายุเข้าเกณฑ์ หมวกเลื่อนขึ้นไปเรียนชั้นประถมที่โรงเรียนประจำตำบล ห่างจากหมู่บ้านไป
ไม่ไกลมาก ทางโรงเรียนจัดรถมารับส่งทุกวันเรียน เพื่อนอนุบาลทุกคนไปเรียนด้วยกัน หมวกมีเพื่อน

หญิงสนิทคนหนึ่งชื่อ **ราตรี** ทางบ้านตั้งชื่อให้ตามเวลาที่เกิดตอนกลางคืน ผิวค่อนข้างคล้ำตามพ่อซึ่งเป็นคนภาคใต้ ย้ายตามเมียมาอยู่ด้วยกัน เพื่อนๆเรียกล้อเลียนว่า อีดำ ซึ่งเธอไม่ได้ถือสา

เวลาเดินไปด้วยกัน เพื่อนจะล้อเลียนเรียกว่า อีหมวกดำ มาแล้ว สนุกสนานตามประสาเด็กๆ มีเพื่อนเด็กผู้ชายอีกคน ชื่อ **บุญรวม** ตัวเล็กกว่าเด็กรุ่นเดียวกัน ค่อนข้างผอมพุงป่อง เหมือนมีพยาธิอยู่ในท้องเยอะ สวมเสื้อกางเกงตัวใหญ่กว่าตัว ที่รับมรดกตกทอดมาจากพี่ชาย ชอบวิ่งเล่นกับหมวกและดำ เพราะมักจะโดนเด็กตัวโตแกล้งหรือรังแก

เมื่อเข้าเรียนวันแรก หลังจากเข้าแถวเคารพธงชาติและร้องเพลงชาติไทย ครูใหญ่หรือเรียกกันว่า ผู้อำนวยการ (ผอ.) มาให้โอวาท ห้องเรียนมีเพื่อนแปลกหน้าจากหมู่บ้านอื่นมาร่วมชั้นด้วยประมาณ 20 คน คุณครูสมร ครูประจำชั้นบอกให้นักเรียนแต่ละคนลุกขึ้นแนะนำตัวเองพร้อมกับว่าพ่อแม่ทำงานอะไร

หมวกแนะนำตัวเองเป็นคนแรก พูดจาอย่างฉาดฉานชัดเจน

“ฉันชื่อ **ศรีหมวก โฉมฉาย** ไม่มีพ่อแม่ อยู่กับยายสองคน มีสุนัขชื่อ อีดำ ยายปลูกผักสวนครัว เลี้ยงปลา เลี้ยงไก่เก็บไข่ไว้กินไว้ขาย บางวันยายออกไปเก็บของป่ามาขายด้วย”

“ดีมาก ศรีหมวก ชื่อแปลกดี” ครูยิ้มอย่างพอใจ ราตรีแนะนำตัวคนต่อไป

“ฉันชื่อ **ราตรี ผิวสะอาด** พ่อทำงานจับกัง แม่ทำขนมขาย มีทั้งขนมชั้น ขนมครก ขนมหม้อแกว ข้าวต้มมัด คนซื้อบอกอร่อยมาก ถ้าทางบ้านพวกเธอต้องการซื้อ ฉันจะขายให้ ราคาตัวเองไม่แพง”

“ดีมาก ราตรี รู้จักขายของให้แม่ด้วย” ครูหัวเราะเบาๆ “คนต่อไป”

บุญรวม รวบรวมความกล้าแนะนำตัว

“ผมชื่อ **บุญรวม กล้าหาญ** พ่อขับรถบรรทุกอยู่ในอำเภอ แม่ไม่ทำอะไร ดูทีวี ดูละครทั้งวันทั้งคืน ทำกับข้าวไม่ค่อยอร่อย เราทานบะหมี่มาเป็นอาหารหลัก”

คุณครูพยักหน้ารับทราบ คิดในใจมีนาตัวถึงผมเล็กไม่ค่อยโต พุงก็ใหญ่เพราะกินแบ่งมากไป เด็กทุกคนลุกขึ้นแนะนำตัวกับครูทุกคน มีสามสี่คนแนะนำตัวและเรื่องพ่อแม่ที่น่าสนใจ

“ผมชื่อ การุณ ยิงเก่ง พ่อเป็นเจ้ามือหวยใหญ่ในตำบล แม่เป็นคนเก็บเงิน”

“ฉันชื่อ จรี ชาวฟอง พ่อเป็นจำตำรวจ แม่วิ่งโพงหวย ให้พ่อของการุณ”

“ฉันชื่อ วันดี นากใหญ่ พ่อเป็นช่างทรงของสำนักเจ้าปู่เขาภูหิน แม่ทำพวงมาลัยขาย”

“ผมชื่อ กล้า ทองแท้ พ่อเป็นพ่อค้าแบ่งในตำบล แม่ช่วยพ่อทำงาน”

คุณครูสะดใจ ถามเด็กชายกล้า

“พ่อเธอ ค้าแบ่งอะไรเธอ”

“พอบอกว่าแบ่งมันสำปะหลัง บางคนมาซื้อถุงใหญ่ๆ บางคนมาซื้อซองเล็กๆ พอบอกว่าพ่อตำรวจของจรี เป็นหุ้นส่วนด้วย แะมารับเงินทุกอาทิตย์”

คุณครูสมรเป็นครูประจำชั้น สอนทุกวิชาที่มีในหลักสูตร ทั้งภาษาไทย การอ่าน การเขียน ประวัติศาสตร์ชาติไทย เลขคณิตเบื้องต้น ฯลฯ วิชาพลศึกษามีครูผู้ชายอีกคนช่วยสอน ตอนพักเที่ยงมีอาหารเลี้ยงฟรีทุกคน ด้วยงบประมาณหัวละ 5 บาทต่อคนต่อมื้อ เด็กได้รับอาหารที่มีประโยชน์ต่อการเติบโตทั้งร่างกายและสมองตามสภาพของงบประมาณ

เด็กเรียนวิชาพลศึกษาและวิชาลูกเสือสัปดาห์ละครั้ง ท่านผอ.บอกยกเลิกการแต่งชุดพลศึกษา มาเรียน เพื่อช่วยประหยัดเงินผู้ปกครอง ส่วนชุดลูกเสือนั้นยังให้แต่งมาตามปกติ มีคนถามท่านผอ.ว่าทั้งสองวิชาเรียนไปแล้วได้อะไร ท่านชี้แจงว่า พลศึกษาช่วยในเรื่องสุขภาพ ศักยภาพ การเคลื่อนไหวของร่างกาย เช่น การวิ่ง ทักษะการเล่นกีฬา เช่น ฟุตบอล ส่วนลูกเสือ เน้นเรื่องระเบียบวินัย, ความอดทน, ทักษะสังคม, ทักษะการเอาตัวรอด ทั้งสองวิชาให้คุณกับเด็กเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่

หมวกและราตรีเป็นเด็กขยันตั้งใจเรียน สอบผ่านเลื่อนชั้นได้ทุกวิชา ส่วนบุญร่วมค่อนข้างหัวทิ่มและขี้เกียจ หมวกและราตรีได้พยายามเคี่ยวเข็ญให้เรียน ผ่านบ้างไม่ผ่านบ้าง ยุคนี้ไม่มีการเข้าชั้น เด็กคนไหนไม่ผ่านทุกวิชาต้องไปสอบซ่อมในปีสุดท้ายเพื่อจะได้ใบรับรองจบการศึกษา

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว เด็กทุกคนจบป. 6 และต้องเรียนต่อ ม. 1-3 ตามการศึกษาภาคบังคับ เพื่อนเกือบทุกคนตามกันมาเรียนต่อ บางคนพ่อแม่ไม่เห็นความสำคัญของการศึกษา ให้ลูกออกไปช่วยทำนาทำไร่ แม่ผู้ใหญ่บ้านบอกว่าทำผิดกฎหมาย แต่ก็ไม่ใช่ฟัง บางคนครอบครัวย้ายถิ่นฐานไปอยู่ที่อื่นเพื่อชีวิตที่ดีกว่า แต่หมวก ราตรีและบุญร่วมยังตั้งใจเรียนเพื่อให้จบภาคบังคับ ผอ.ได้ให้ความรู้ว่ามีเมื่อจบม.3 แล้ว เรียน ม.4-6 ต่อ เพื่อไปศึกษาด้านวิชาชีพที่สูงขึ้นรวมทั้งมหาวิทยาลัย แต่ถ้าไม่ต้องการเรียนต่อ ม.1-3 จบแค่ ป.6 สามารถไปเรียนต่อด้านวิชาชีพหลายอย่างของโรงเรียนพระดาบส องค์กรที่จัดตั้งโดยในหลวงร.9 ให้เรียนฟรีรวมทั้งมีหอพักให้โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย จบมาแล้วมีงานทำแน่นอน

ในชุมชนเล็กๆระดับหมู่บ้านและตำบลไกลจากตัวอำเภอและจังหวัด ชีวิตประจำวันนั้นเรียบง่าย ชาวบ้านทำบุญตักบาตรให้พระสงฆ์จากวัดในหมู่บ้านทุกเช้า วันสำคัญทางพุทธศาสนาจะไปร่วมทำบุญกันที่วัด สำหรับยายเจิบทำในสิ่งที่ชาวบ้านคนอื่นไม่ค่อยทำ ครอบรอบวันเสียชีวิตประจำปีของศรีมุก แกพาหมวกไปทำบุญถวายสังฆทานที่วัด อุทิศผลบุญกุศลไปให้เธอ

เจ้าอาวาสบวชเรียนมานานตั้งแต่หนุ่มจนปัจจุบันรวม 50 พรรษา (รวมอายุรวม 70 ปี) เป็นพระที่ปฏิบัติธรรมกรรมฐานมาตลอด จนชาวบ้านในตำบลเชื่อกันว่า ท่านได้บรรลุโสดาบันแล้ว มีคหบดีและข้าราชการระดับสูงมาถวายตัวเป็นศิษย์จำนวนมาก ถวายทรัพย์รวมทั้งทอดกระถินนำเงินเข้าวัดมากมาย แต่ท่านไม่ได้สร้างวัดถาวรในวัด กลับนำเงินไปบริจาคเป็นทุนการศึกษา มอบเงินอุดหนุนช่วยเหลือโรงพยาบาลในจังหวัด เมื่อท่านเห็นศรีหมวกครั้งแรก รู้สึกสะอิดใจ หลับตาเหมือนต้องการหาบางสิ่งบางอย่าง ลืมตาขึ้นมามองดูหนูน้อยด้วยความเมตตา กล่าวกับยายเจิบว่า

“เด็กน้อยคนนี้ มาจากเมืองต้องคำสาป อยู่ลึกในป่าที่คนทั่วไปเข้าถึงได้ยาก เว้นแต่คนท้องถิ่นเกิดที่นั่น หรือพระฤๅษีที่สมาธิสูง เกิดมาพร้อมกับพรสวรรค์ของเทพยดาติดตัวมา สามารถช่วยเหลือชีวิตคนได้มากมาย ขณะเดียวกันมีพรนรกของยมทูตติดตัวมาด้วย สามารถทำลายชีวิตคนได้เช่นกัน มันเป็นฟ้าลิขิตมา ไม่มีใครเปลี่ยนแปลงได้ อนาคตของเธอรุ่งสดใสเหมือนฟ้าไร้เมฆ หรือด้ามี่ดสนิทไปทางชั่วร้าย ขึ้นอยู่กับตัวของเธอเอง โยมต้องสั่งสอนให้ทำแต่สิ่งดีงาม ให้มีจิตใจที่สงบมั่นคง อาจช่วยเธอไว้ได้ อาตมาจะทำพิธีสวดมนต์พร้อมกับพรมน้ำมนต์ ให้ศิลาให้พรแก่เธอ เพื่อปิดเป่าสิ่งชั่วร้ายที่ครอบงำให้เบาบางลง”

เจ้าอาวาสหลับตาท่องคำสวดมนต์ และพรมน้ำมนต์ให้กับเด็กน้อย เสร็จแล้วกำชับกับยายเจิบ

“พามาทำบุญที่วัดทุกครั้งที่มีพิธีทางศาสนา รวมทั้งมาทำบุญวันที่แม่เสียชีวิตทุกครั้งด้วย”

ทุกครั้งของการทำบุญวันเกิด กลางคืนหมวกจะฝันเห็นผู้หญิงสาวสวย แต่งกายชุดขาวเขา ยิ้มและเอ่ยปากอวยพรโดยไม่มีเสียงให้เธอ หมวกแค่คิดว่าคงเป็นเทพยดามาอวยพร

+++++

บทที่ 3 วัยรุ่นวัยเรียน

เมื่อเริ่มเข้าเรียน ม.1 อายุ 12 ย่าง 13 หมวกเริ่มแตกเนื้อสาว หน้าตาสวยแบบคนทางภาคเหนือ มีเด็กนักเรียนรุ่นเดียวกันและรุ่นพี่เข้ามาตีสนิท แจกขนมจีบตามประสาวัยรุ่น ส่วนราตรีหน้าตาคมขำตามแบบสาวภาคใต้ มีวัยรุ่นมาแอบมองเช่นเดียวกัน แต่ด้วยความดุดันไม่กลัวใคร ทำให้พวกผู้ชายไม่ค่อยกล้าเข้ามาหาญ ราตรีกลายเป็นผู้พิทักษ์หรือบอดี้การ์ดข้างกายหมวก ไปไหนด้วยกันแทบตลอดเวลา ส่วนบุญร่วม เริ่มเป็นหนุ่มน้อยเหมือนกันแต่ตัวไม่ค่อยโตขึ้นเพราะทานแต่กะหล่ำปลีสำเร็จรูป กริยาท่าทางกระเดียดไปทางผู้หญิงเพราะใกล้ชิดกับหมวกและราตรีมาตั้งแต่เด็ก ได้แยกห่างออกไปเล่นกีฬาฟุตบอลตามคำแนะนำของครูพลคนใหม่ ว่ากีฬาจะทำให้เขาตัวโตและแข็งแรงขึ้น แต่เมื่อมีเวลาว่างจะกลับมารวมกลุ่มกับหมวกและราตรีเหมือนเดิม

โรงเรียนแทบทุกแห่งมีเด็กเกเรชอบกลั่นแกล้งรังแกเด็กที่อ่อนแอกว่า ที่เรียกกันว่า มูลลี่ การแกล้งยิ่ง ลูกชายเจ้ามือห่วยและ กล้า ทองแท้ ลูกชายพ่อค้าแบ่ง ทั้งสองคนตัวโตกว่าเด็กวัยเดียวกัน เพราะอยู่ดีกินดีตามฐานะของครอบครัว ชอบรังแกเด็กชายที่ตัวเล็กกว่า ชอบกลั่นแกล้งผู้หญิง ทั้งคู่ไม่สนิทกันแต่ก็ไม่ทะเลาะกัน เพราะเกรงในท่าทีของแต่ละคน นักเรียนรุ่นโตกว่าไม่ค่อยกล้ายุ่งกับการแกล้งหรือเกะ เพราะเกรงกลัวบารมีของพ่อเด็กที่กว้างขวาง และมีอำนาจลูกน้องของพ่อคอยปกป้อง

มีเด็กผู้หญิงผู้ชายหน้าใหม่ๆจากหลายหมู่บ้านเข้ามาเรียนด้วยหลายคน จากการแนะนำตัวในห้องเรียนวันแรก แค่เป็นการบอกว่าชื่ออะไร มาจากหมู่บ้านไหน ไม่มีการบอกชื่ออาชีพของพ่อแม่แบบโรงเรียนชั้นประถม แต่ผู้เฒ่าผู้แก่ทุกหมู่บ้านส่วนใหญ่รู้ว่าใครเป็นใคร คนไหนควรอยู่ห่าง คนไหนไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยว คนไหนพึ่งพาอาศัยได้ เมื่อต่างคนต่างอยู่ไม่บาดหมางกัน ความสงบเป็นสิ่งที่ตำบลนี้มีมาเนิ่นนาน

เด็กชาย **รักเรียน มงคลสิริพิทักษ์ลัคนาหาโชค** มาจากหมู่บ้านค่อนข้างห่างออกไป ซึ่งคนส่วนใหญ่สืบเชื้อสายจากจีนฮ่อ อพยพมาอาศัยแผ่นดินไทยจนกลายเป็นคนไทย รูปร่างค่อนข้างท้วม สายตาสั้นสวมแว่นตลอดเวลา ดูเป็นเด็กฉลาด เด็กชาย **มานะ คนสองไทย** มาจากอีกหมู่บ้าน พ่อเป็นไทยแท้ แม่เป็นชาวไทยใหญ่ รูปร่างสันทัดทะมัดทะแมง หน้าตาคนสันไม่ถึงกับหล่อ แต่สายตาดอกว่าเป็นคนจริง ไม่ค่อยพูดจา เก็บตัวอยู่คนเดียว

